

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Milana Taubera, soudce Vadima Hlavatého a soudkyně Hany Kadaňové ve věci

žalobkyně:

X,
bytem X
zastoupena advokátem Mgr. Štěpánem Janáčem
sídlem Na Poříčí 1041/12, 110 00 Praha 1

proti
žalované:

Česká zemědělská univerzita v Praze
sídlem Kamýcká 129, 165 00 Praha – Suchbátka
zastoupena advokátem JUDr. Pavlem Bergerem
sídlem Bělocerkevská 1037/38, 100 00 Praha 10

o žalobě proti rozhodnutí rektora České zemědělské univerzity v Praze ze dne 22. 10. 2021, č. j. 513 D/2021/SOR

takto:

I. Žaloba se zamítá.

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. H.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Žalobkyně se žalobou doručenou soudu dne 25. 12. 2021 domáhala zrušení napadeného rozhodnutí, kterým rektor žalované zamítl odvolání žalobkyně proti rozhodnutí prorektora pro pedagogickou činnost doc. Ing. Jiřího Remeše, Ph.D. o vyměření poplatku spojeného se studiem č. j. 2251/21/V/132914/131 ze dne 31. 8. 2021 (dále jen „rozhodnutí správního orgánu I. stupně“) a toto rozhodnutí potvrdil.

II.

Obsah žaloby a související vyjádření

2. Žalobkyně ve své žalobě předně namítá nezákonnost napadeného rozhodnutí. K tomu uvádí, že formální vadnost napadeného rozhodnutí i rozhodnutí správního orgánu I. stupně spočívá v absenci řádného odůvodnění, kdy není specifikováno, jakou dobu žalobkyně studuje, tj. kdy vysokoškolské studium započala, případně jaká studia se žalobkyni pro tento účel započítávají. Z toho důvodu považuje žalobkyně napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné, když na základě jeho odůvodnění dle jejího názoru není možné posoudit, zda je jeho výrok v souladu se zákonem.
3. Dále žalobkyně poukazuje na to, že v odvolacím řízení žalovaná dovozovala jako důvod stanovení poplatku její dřívější studium na Vysoké škole technické a ekonomické v Českých Budějovicích (dále jen „VŠTE“), ačkoliv tento důvod nebyl v prvoinstančním rozhodnutí výslovně uveden. Dodává, že teprve v napadeném rozhodnutí se objevilo tvrzení o studiu na VŠTE a reakce na tvrzení žalobkyně, že studium na VŠTE ukončila dne 26. 10. 2015. Žalovaná toto zpochybnila, přičemž vycházela z tzv. matriky studentů, ve které byla žalobkyně v průběhu celé doby evidovaná jako studentka VŠTE, a uvedla, že listina ze dne 26. 10. 2021 předložená žalobkyní, nebyla podepsána a nešlo tak o právní úkon.
4. K tomu žalobkyně vysvětluje, že dne 27. 8. 2015 byla přijata ke studiu na VŠTE v Českých Budějovicích v programu B6208 Ekonomika a management a dne 27. 10. 2015 zaslala VŠTE oznámení o ukončení studia, datované dne 26. 10. 2015, označené jako „*Žádost o ukončení studia X a X*“. Dodává, že toto oznámení, podepsané oběma jmenovanými studentkami, zaslala doporučenou poštou na VŠTE. Své rozhodnutí zaslat žádost za obě studentky současně žalobkyně odůvodňuje tím, že tyto dvě studentky byly přijaty ke studiu společně a též společně se rozhodly zanechat studia na VŠTE. Uzavírá, že studium na této vysoké škole tedy fakticky ani nezahájily.
5. Dle názoru žalobkyně je z podání ze dne 26. 10. 2015 patrné, že projevila vůli zanechat studia a tuto vůli řádně oznámila VŠTE. S ohledem na fikci doručení dle platného občanského zákoníku se dle jejího tvrzení má ta to, že oznámení bylo doručeno VŠTE třetí pracovní den po odeslání, tj. ke dni 30. 10. 2015. Z kopie podacího lístku je patrné, že

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. H.

zásilka byla předmětného dne podána k poštovní přepravě, jedná se tak dle názoru žalobkyně o důkaz o odeslání zásilky.

6. K tvrzení VŠTE v dopise ze dne 7. 6. 2021, podle kterého škola oznámení o ukončení studia neeviduje, žalobkyně uvádí, že toto není pro posouzení doby studia relevantní, neboť oznámení o zanechání studia bylo této vysoké škole prokazatelně doručeno. Přesto však VŠTE neučinila v matrice studentů záznam o ukončení studia žalobkyně a do současné doby tento záznam odmítá provést, a to i přes opětovné urgencye ze strany žalobkyně.
7. Žalobkyně dále uvádí, že o skutečnosti, že od roku 2015 byla až do roku 2021 vedena v matrice studentů stále jako student VŠTE, se dozvěděla až v souvislosti s jejím přijetím ke studiu na ČZÚ v roce 2020. Uvádí, že do té doby neměla tušení, že je na VŠTE stále vedena jako aktivní student, když VŠTE ji za celou dobu nekontaktovala, ani po ní nevyžadovala plnění jakýchkoliv studijních povinností.
8. Dle názoru žalobkyně bylo povinností VŠTE provést na základě výše uvedeného oznámení žalobkyně o zanechání studia (zaslaného dne 27. 10. 2015) zápis do matriky studentů s údajem o ukončení studia žalobkyně, a to nejpozději ke dni 30. 10. 2015.
9. Dodává, že navíc pokud jde o studijní požadavky, pak podle § 56 odst. 1 písm. b) zákona č. 111/1998 Sb., o vysokých školách a o změně a doplnění dalších zákonů, (dále jen „zákon o VŠ“), se studium ukončuje, nesplní-li student požadavky vyplývající ze studijního programu podle studijního a zkušebního řádu, přičemž dnem ukončení studia podle odstavce 1 písm. b) je den stanovený studijním a zkušebním řádem. Dle názoru žalobkyně je nepochybné, že žalobkyně nesplnila žádný ze studijních požadavků stanovených studijním programem, neboť oznámení o zanechání studia zaslala cca 2 měsíce po jeho zahájení, což sama VŠTE potvrzuje ve svém rozhodnutí, týkajícím se prominutí poplatku za překročení doby studia, v jehož odůvodnění uvádí, že žalobkyně na VŠTE „dlouhodobě aktivně nestuduje“.
10. Žalobkyně shrnuje, že s ohledem na to, že od počátku studia žádný ze studijních požadavků stanovených v rámci studijního programu nesplnila, jde o další zákonný důvod, na základě kterého bylo ze zákona její studium na VŠTE ukončeno, a to ke dni uvedenému ve studijním a zkušebním řádu VŠTE, platnému v roce 2015. Dodává, že případná okolnost, že v uvedeném vnitřním předpisu nebyl takový den specifikován, nemůže být kladena k tíži studenta, neboť z § 56 odst. 1 písm. b) zákona o VŠ nepřímo vyplývá povinnost vysoké školy specifikovat den ukončení studia v případě nesplnění studijních požadavků studenta.
11. Žalobkyně uzavírá, že povinností VŠTE bylo provést, na základě výše uvedeného oznámení o zanechání studia zápis do matriky studentů, s údajem o ukončení studia žalobkyně nejpozději ke dni 30. 10. 2015. VŠTE však do matriky studentů zaevidovala ukončení studia až v roce 2021. Okolnost, že VŠTE tuto zákonnou povinnost nesplnila, nemůže být kladena k tíži žalobkyně při posuzování případné poplatkové povinnosti. Žalobkyně má za to, že standardní dobu studia nepřekročila, proto je stanovení poplatku, ke kterému došlo napadeným rozhodnutím, postupem nezákonným.
12. Žalobkyně navrhuje, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a uložil žalované povinnost zaplatit žalobkyni náhradu nákladů soudního řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. H.

13. Žalobkyně dále ve svém podání ze dne 15. 2. 2022 k tvrzení žalované, že dokument „*Žádost o ukončení studia X a X*“ neobsahuje podpisy studentek, uvádí, že originál dokumentu, řádně podepsaný oběma studentkami byl odeslán VŠTE, proto byla k žalobnímu návrhu doložena pouze textová podoba tohoto dokumentu, kterou měla žalobkyně uloženu ve svém počítači. K otázce podpisu žádosti a jejího odeslání žalobkyně navrhuje důkaz svědeckou výpověď svědkyně X.
14. K tvrzení žalované, že úkon učiněný dvěma studentkami současně není platný, žalobkyně namítá, že z § 68 odst. 2 zákona o VŠ takový závěr nevyplývá. Právní úkon učiněný oběma studentkami na jedné listině tak byl dle názoru žalobkyně platným právním jednáním. Žalobkyně poukazuje také na svou žádost o provedení záznamu v matrice studentů ze dne 12. 7. 2021, které VŠTE nevyhověla.
15. K tvrzení žalované, že je vysoká škola při stanovení poplatkové povinnosti ve smyslu § 87 odst. 1 písm. i) a § 88 zákona o VŠ vycházet z existujícího zápisu v matrice studentů, žalobkyně namítá, že taková povinnost ze zákonných ustanovení nevyplývá, neboť matrika studentů je pouhým sdružením informací o uchazečích a studentech a není pro ni zákonem stanoven princip materiální publicity. Dle názoru žalobkyně tak před chybným údajem uvedeným v matrice musí mít přednost skutečný stav, který žalobkyně žalované sdělila a doložila.
16. Nad rámec uvedeného má žalobkyně za to, že s ohledem na dlouhodobou evidenci žalobkyně jako studentky, přestože tato reálně nestudovala, čerpala žalovaná příspěvky ve smyslu § 18 odst. 2 písm. a) zákona o VŠ neoprávněně.
17. Žalovaná ve svém vyjádření uvádí, že žalobkyně předložila v odvolacím řízení dokument nazvaný „*Žádost o ukončení studia X a X*“ ze dne 26. 10. 2015, adresovaný VŠTE v Českých Budějovicích, přičemž společně s tímto dokumentem předložila žalobkyně podací lístek ze dne 27. 10. 2015, kdy odesílatelem byla žalobkyně a adresátem VŠTE. Žalovaná namítá, že zmíněný dokument neobsahoval podpis ani jedné ze jmenovaných studentek a žalovaná proto neměla za prokázané, zda byl ze strany žalobkyně vůči VŠTE učiněn platný právní úkon. Žalovaná dále uvádí, že podle § 68 odst. 2 zákona o VŠ je účastníkem řízení o právech a povinnostech studenta pouze student, proto žalovaná pochybuje o platnosti právního úkonu učiněného jednou listinou dvěma studentkami současně.
18. Žalovaná poukazuje na to, že žalobkyně sama uvádí, že VŠTE dle svého vyjádření doručení žádosti o ukončení studia ze dne 26. 10. 2015 neeviduje, a proto odmítla provedení ukončení studia zpětně a studium žalobkyni ukončila až v průběhu roku 2021. Žalovaná tvrdí, že je při stanovení poplatkové povinnosti povinna vycházet ve smyslu § 87 odst. 1 písm. i) a § 88 zákona o VŠ z existujícího zápisu v matrice studentů, přičemž nemůže tento zápis svévolně nezohlednit, navíc na základě neprůkazných důkazů předkládaných žalobkyní v rámci správního řízení, které předcházelo vydání rozhodnutí ze dne 22. 10. 2021 č. j. 513D/2021/SOR.
19. Žalovaná odmítá tvrzení žalobkyně, že prvoinstanční rozhodnutí o vyměření poplatku spojeného se studiem ze dne 31. 8. 2021 nebylo řádně odůvodněno a je proto nepřezkoumatelné, když nemělo specifikovat, jaká studia se pro účel vyměření poplatku započítávají. Zdůrazňuje, že součástí odůvodnění je výčet dob studia rozhodných pro vyměření poplatku za delší studium, ze kterého bylo jasně patrné započtení předchozího studia žalobkyně na VŠTE v období od 27. 8. 2015 do 24. 2. 2021. Tvrzení žalobkyně proto

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. H.

žalovaná považuje za účelové a nepravdivé. Nad rámec uvedeného žalovaná poukazuje na to, že z žalobkyní předloženého profesního životopisu vyplývá, že žalobkyně sama uvádí studium na VŠTE České Budějovice v období 2015-21.

20. Žalovaná navrhuje, aby soud žalobu zamítl a žalované přiznal náklady soudního řízení.

III.

Posouzení žaloby

21. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)], a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
22. Ve věci se u zdejšího soudu konalo dne 24. 10. 2022 jednání, ke kterému se žalobkyně bez omluvy nedostavila, ačkoliv o něm byla řádně a včas vyrozuměna. Žalovaná při jednání odkázala na svá dřívější vyjádření s tím, že na nich trvá.
23. Žaloba není důvodná.
24. Při posouzení věci soud vyšel z následující právní úpravy.
25. Podle § 58 odst. 3 zákona o VŠ *„(s)tuduje-li student ve studijním programu déle, než je standardní doba studia zvětšená o jeden rok v bakalářském nebo magisterském studijním programu, stanoví mu veřejná vysoká škola poplatek za studium, který činí za každých dalších započatých šest měsíců studia nejméně jeden a půlnásobek základu; do doby studia se započtou též doby všech předchozích studií v bakalářských a magisterských studijních programech, které byly ukončeny jinak než řádně podle § 45 odst. 3 nebo § 46 odst. 3, nejde-li o předchozí studium, po jehož ukončení student řádně ukončil studijní program stejného typu. Období, ve kterém student studoval v takovýchto studijních programech, nebo v takovýchto studijních programech a v aktuálním studijním programu souběžně, se do doby studia započítávají pouze jednou. Od celkové doby studia vypočtené podle tohoto odstavce se však nejdříve odečte uznaná doba rodičovství.“*
26. Podle § 87 odst. 1 písm. i) zákona o VŠ *„(m)inisterstvo sdružuje a využívá informace o uchazečích o přijetí ke studiu a o účastnících a absolventech celoživotního vzdělávání a informace z matriky studentů v souladu se zvláštními předpisy a agregované údaje o zaměstnancích vysokých škol a jejich odměňování; při sdružování a využívání informací a při provádění statistických zjišťování je oprávněno samo, případně prostřednictvím jím pověřené osoby, využívat rodná čísla uchazečů o přijetí ke studiu ve studijním programu, osob přijatých ke studiu ve studijním programu, studentů studujících ve studijním programu, a osob, které přerušily nebo ukončily studium ve studijním programu, účastníků celoživotního vzdělávání a absolventů celoživotního vzdělávání; vysoké školy jsou povinny předávat ministerstvu tyto údaje v termínech, struktuře a formě stanovené prováděcím právním předpisem“*
27. Podle § 88 odst. 1 zákona o VŠ *„(v)ysoká škola vede matriku studentů. Matrika studentů slouží k evidenci o studentech, k činnostem spojeným se zabezpečením zajišťování kvality vzdělávací, tvůrčí a s nimi souvisejících činností a vnitřnímu hodnocení kvality vzdělávací, tvůrčí a s nimi souvisejících činností vysoké školy podle tohoto zákona a k rozpočtovým a statistickým účelům.“*

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. H.

28. Podle § 88 odst. 3 písm. g) zákona o VŠ v matrice studentů jsou o jednotlivých studentech vedeny mj. údaje o ukončení studia.
29. Podle § 88 odst. 4) zákona o VŠ *„(z)áznamy do matriky studentů mohou provádět pouze zaměstnanci vysoké školy zvláště k tomu pověřeni; záznamy podle odstavce 3 písm. a) a c) až g) se provedou neprodleně po rozhodné události. Matrika studentů a doklady o rozhodných událostech jsou archiválie; při jejich archivování a vystavování výpisů a opisů se postupuje podle zvláštních předpisů.“*
30. Podle § 56 odst. 1) písm. b) zákona o VŠ *„(s)tudium se dále ukončuje, nesplní-li student požadavky vyplývající ze studijního programu podle studijního a zkušebního řádu.“*
31. Podle § 56 odst. 1) písm. a) zákona o VŠ *„(s)tudium se dále ukončuje zanecháním studia.“*
32. Podle § 56 odst. 2) věta první a druhá zákona o VŠ *„(d)nem ukončení studia podle odstavce 1 písm. a) je den, kdy bylo vysoké škole nebo fakultě, kde je student zapsán, doručeno jeho písemné prohlášení o zanechání studia. Dnem ukončení studia podle odstavce 1 písm. b) je den stanovený studijním a zkušebním řádem.“*
33. Soud předně uvádí, že z § 58 odst. 3 zákona o VŠ nevyplývá povinnost vycházet při stanovení poplatku za studium z matriky studentů. Toto ustanovení stanoví pouze to, že vysoká škola má stanovit poplatek za studium v případě, že student studuje ve studijním programu déle, než je standardní doba studia zvětšená o jeden rok v bakalářském nebo magisterském studijním programu. Soud nicméně konstatuje, že považuje za logické při stanovení poplatku za studium vycházet z matriky studentů, neboť se jedná o evidenci, v níž jsou zaznamenávány údaje o studentech, včetně ukončení studia. Soud nicméně upozorňuje na to, že zákon o vysokých školách nepřiznává matrice studentů zvláštní povahu, a to ani z hlediska závaznosti, ani důvěry v její pravdivost (tzv. zásada materiální publicity). Žalobkyně tedy měla možnost předložit takové důkazy, které by zápis v matrice studentů vyvracely, když pro stanovení poplatku je rozhodující skutečný stav věci (§ 3 správního řádu) a správnost zápisu v matrice studentů je případně nutné posoudit jako předběžnou otázku (zákon o VŠ ani nepředpokládá žádné řízení o změně či výmazu zápisu v matrice studentů, jež by mohla žalovaná iniciovat ve smyslu § 57 odst. 1 písm. a) nebo b) správního řádu).
34. Soud se proto zabýval tím, k jakému datu bylo studium žalobkyně ukončeno. Žalobkyně tvrdí, že své studium ukončila dopisem zaslaným VŠTE dne 27. 10. 2015. Soud v té souvislosti připomíná, že v souladu s § 56 odst. 2 zákona o VŠ je dnem ukončením studia den, kdy bylo vysoké škole nebo fakultě, kde je student zapsán, doručeno jeho písemné prohlášení o zanechání studia.
35. Jak již dříve uvedl zdejší soud ve svém rozsudku č. j. 18 A 106/2021-47 ze dne 22. 4. 2022, na vzájemná práva a povinnosti mezi žalobkyní a vysokou školou se zásadně použijí předpisy veřejného práva. Jakkoli se přitom dle rozhodného znění § 68 odst. 1 zákona o VŠ (do 31. 8. 2016) na rozhodování o právech a povinnostech studenta nevztahovaly obecné předpisy o správním řízení, toto ustanovení je nutné vztahovat jen k takovým úkonům vysoké školy a studentů směřujícím přímo k vydání rozhodnutí o právech a povinnostech studentů; v ostatním se v souladu § 105 odst. 1 zákona o VŠ subsidiárně uplatnila úprava správního řádu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2014, č. j. 6 As 191/2014 - 22, č. 3147/2015 Sb. NSS). Lze tedy říci, že veřejná vysoká škola postupuje primárně podle zákona o VŠ a podle svých vnitřních předpisů, přičemž subsidiárně se užíje

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. H.

správní řád (neužije se zde analogicky občanský zákoník). Pokud žalobkyně v této souvislosti argumentovala fikcí doručení dle občanského zákoníku (patrně měla na mysli domněnku doby dojití ve smyslu § 573), pak dané ustanovení navíc nezakotvuje fikci doručení – tato vyvratitelná domněnka platí jen v situaci, kdy zásilka adresátovi prokazatelně došla (viz dikce zákona „došla zásilka“), a řeší pouze dobu dojití pro případ, že ji nelze jinak určit, resp. že není prokázána jiná doba dojití (srov. Dobrovolná, E. Občanský zákoník I. Obecná část (§ 1–654), 2. vydání, Praha: C. H. Beck, 2022, s. 1830 - 1831). Z hlediska prokázání vlastního doručení zásilky je citované ustanovení zcela irrelevantní.

36. Pokud jde o doručování předmětné písemnosti, soud s ohledem na výše uvedené vycházel ze správního řádu. Lze proto poukázat na závěry, které učinil Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 14. 11. 2019, č. j. 6 As 126/2019 - 21, č. 3949/2020 Sb.NSS, jenž se týkal výkladu § 37 odst. 4 a 5 správního řádu (upravujícího podání vůči správnímu orgánu) a § 40 odst. 1 písm. d) správního řádu (zachování lhůty v případě podání poštovní zásilky adresované věcně a místně příslušnému správnímu orgánu v poslední den lhůty), a jeho obecně formulované závěry lze velmi dobře na posuzovaný případ vztáhnout. Nejvyšší správní soud ve zmíněném rozsudku konstatoval, že poskytovatele poštovních služeb (Českou poštu) nelze při doručování zásilek považovat za nositele jakékoliv působnosti ve veřejné správě; takovýto závěr nelze dovodit ani z výlučné povahy licence k poskytování poštovních služeb (viz též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 5. 2016 č. j. 10 As 64/2016 - 19, bod 14). Nejvyšší správní soud uvedl, že *„(v)ztah mezi podatelem a poskytovatelem poštovních služeb je dvoustranným vztahem soukromoprávním, jakkoli je tento vztah silně regulován veřejným právem. Nesplnění smluvního závazku může být předmětem reklamace a případně i požadavku na náhradu způsobené škody. Jít ovšem dále a přenášet důsledky nesplnění smluvní povinnosti poskytovatele poštovních služeb z odesílatele (jenž je stranou smlouvy o poštovní přepravě) na adresáta, by bylo systémově nesprávné. Adresát, byť by byl i správním úřadem, má totiž oproti odesílateli minimální možnost zjistit, že nastal problém s doručováním (přinejmenším na počátku neví, že vůbec nějaká zásilka byla odeslána), nemůže jej řešit soukromoprávní cestou (uplatnit reklamaci) ani kompenzovat jeho případné důsledky.“*
37. Závěry Nejvyššího správního soudu, na jejichž základě nelze podání považovat za doručené příslušnému správnímu orgánu již samotným podáním poštovní zásilky u držitele poštovní licence, pokládá za racionální i Ústavní soud (usnesení Ústavního soudu ze dne 26. 5. 2020, sp. zn. I. ÚS 854/20). S ohledem na uvedené nelze dovozovat, že předání zásilky poskytovateli poštovních služeb má *de facto* účinky doručení příslušnému správnímu orgánu (obdobně pak i rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 3. 6. 2020, č. j. 8 Ad 29/2016 - 50). I kdyby byla zásilka skutečně odeslána a došlo k pochybení v doručování na straně České pošty, nebylo by možné považovat zásilku za doručenou.
38. Soud tedy uzavírá, že bylo na žalobkyni, aby zajistila doručení žádosti o ukončení studia VŠTE, respektive aby takové doručení prokázala. Žalobkyně však předložila pouze kopii podacího lístku, ze kterého vyplývá pouze to, že žalobkyně odeslala dne 27. 10. 2015 VŠTE nespecifikovanou zásilku. Z podacího lístku nelze dovodit, co bylo obsahem dané zásilky, tedy zda jejím obsahem byla žádost o ukončení studia, a především z něj nelze dovodit, zda byla zásilka VŠTE skutečně doručena.

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. H.

39. Soud závěrem poukazuje také na to, že z tvrzení žalobkyně nevyplývá, že by se o doručení své zásilky dále zajímala, respektive že by ověřovala, že k ukončení jejího studia skutečně došlo, a to ať už nahlédnutím do informačního systému školy, nebo přímým dotazem. Ačkoliv se žalobkyně do aktuální situace zřejmě nedostala přímo vlastní vinou, není možné odhlédnout od toho, že pokud zvolila cestu poštovní přepravy, musí nést možné negativní následky s touto formou přepravy spojené.
40. Soud tak uzavírá, že žalobkyně neprokázala ukončení svého studia na VŠTE již v roce 2015, proto žalovaná logicky vycházela z matriky studentů, na jejímž základě stanovila žalobkyni poplatek za delší studium. Namítá-li žalobkyně nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, pak soud zdůrazňuje, že nepřezkoumatelnost je vyhrazena jen pro takové vady, pro které nelze správní rozhodnutí vůbec věcně přezkoumat. Soud v tomto připomíná, že nemá pochyb o tom, na základě čeho žalovaná žalobkyni vyměřila poplatek, což muselo být zřejmé i žalobkyni.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

41. Na základě shora uvedeného soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
42. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měla plný úspěch žalovaná, avšak žalované v řízení žádné náklady nad rámec jejich běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. H.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 24. října 2022

Mgr. Milan Tauber v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. H.